

frisk Nordvest Sommeren Vej og fejede Skyerne ud over Østersøen.

Man stod lige foran den store Valgkamp, og der var ikke mange af Folkepartiets Grundlovstalere, der modstod Fristelsen til at udlægge Tilfældet som et lykkeligt Varsel, et guddommeligt Tillids-votum.

„Himlen har idag velsignet vore Vaaben!“ forkyndte Tyge Ensløv smilende fra Talerstolen i Lyngbo Skov, hvor fem tusinde Hoveder trængte sig omkring den gamle Fører. Rank og sikker stod han med sit hvide Haar under det sommergrønne Løv — den sidste levende af de store Mærkesmænd, der havde ført Folkets og Frihedens Sag til Sejr. Trods sin Gigt og sine Stensmerter havde han efter et Par Aars nødtvungne Tilbagetrukkenhed paany vist sig for sit Folk.

Den forsinkede Sommervarme forvandlede Landet, som om det var bleven berørt af en Tryllestav. Syren og Guldregn, Tjørn og vilde Roser gjorde det fattigste Bondehus til et eventyrligt Blomsterrige. Inde i Byerne var Butiksvinduerne pyntet op med Grønt. Folk kom fra Torvet med Favnen fuld af Syrener. Vognmandskusken pyntede sine Krikker med en Guldregnsklase ved Øret, og Slagtersvenden bar en Kæmpebuket hjem paa sit Trug.

Jo, nu var Sommeren kommen. Paa alle Landeveje blinkede Cyklehjul. I Gaardene laa Sengklæder paa Lad, og de første nøgne Menneskelegemer viste sig paa Stranden.

Paa en af de tre Etages Storebæltsfærger sad en Dag Fru Bertha og Jytte oppe paa det øverste Dæk. De var kommen hjem fra Italien i Slutningen af April og var nu paa Vej til Fyn, hvor de skulde tilbringe nogen Tid paa Storeholt.

I en lysegraa Rejsedragt med Gamasjestøvler og slørombunden Hat stod Jytte bøjet over Rælingens Fletværk og saae interesseret paa den halvtamme Maagesværm, der fulgte Skibet og blev fodret af Passagererne. Moderen sad paa en Bænk noget derfra og var falden i Tanker.

Henne paa Dækket gik en af deres Bekendte, der længe havde luret paa en Lejlighed til at nærme sig dem. Det var en smækker, blond Herre, meget smuk men ogsaa meget lapset. Haaret var